

Forfatter: Knudsen, Jakob

Titel: Udrag fra ANGST

Citation: Knudsen, Jakob: "Martin Luther", i Knudsen, Jakob: *Martin Luther*, 1915, s. 198.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-knudsenj09val-shoot-idm139983000662432/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Martin Luther

skulde faa Ende — — Det var et Vidunder, der var skeet i Dag, det var hans himmelske Faders Værk! — —

Han sad der paa Træstolen i den nøgne, tomme, hvidkalkede Celle, — snart græd, snart lo, snart bad han — sommetider sov han — — han var udenfor al Tid, da Nadverkklokken ringede fra Refektoriet.

Endnu samme Aften, da han gik i Seng, kom som pludselige Sting i Hjertet nogle Ængstelser for, at dette ikke skulde kunne holde sig hos ham — — Mon det da ikke stred imod alle Munkenes Lærdomme og Løfter? mod selve den hellige Regula Augustini? — At for Gud skulde vi blot være sanddru — — Men han slog det ned — — det var jo ingen almindelig Mand, der havde sagt det, — det var Augustiner-Ordenens Generalvikar, hans højeste Foresatte — —

Han søgte ogsaa at værges sig med Dr. Staupitz's Autoritet mod alle de forvirrende Røster, som hviskede til ham i den nærmest følgende Tid. Han vidste saa godt, at det var hans egen vanvittige Angst for at miste den dyrebare Skat, han havde vundet, der talte til ham i disse Stemmer. Aa, det var jo denne alt søndersprængende Fordring om fuldkommen Sikkerhed, som han først havde lært at kjende overfor sin Faders Befalinger, da han var Dreng.

Men efterhaanden antog Indvendingerne en Form, som han ikke kunde svare paa, og som voldte ham stadig større Uro. Han længtes efter, at Dr. Staupitz atter skulde komme paa Besøg i Klostret, for han maatte have ham spurgt; han kunde ikke tale med andre end ham derom:

Det var dét, Martin syntes, at Naaden fra Gud og den ydmyge Sanddruhed fra vor Side kunde da ikke ene gjøre det ud. Der maatte dog ogsaa virkelig Fremgang til; ellers naaede vi jo aldrig det Fuldkomne og hellerikke Saligheden.

Han maatte vente et Par Maaneder. Men da saa Generalvikaren kom, lod han ligestraks Martin kalde ind til sig, saa dét slap han da for at vente paa.

Dr. Staupitz lod til at have travlt; han sagde til Martin, saasnart denne var kommen indenfor Døren: »I har vist